

Ooggetuige verslag van een ooggetuige verslag

Origineele proef van den Nederlandschen Omroep

Nee, bepaald voorjaar was het nog niet daar op die tribune van Go Ahead in Deventer. In de genoeglijke bestuurskamer was het heel wat warmer en gezelliger en dat was dan ook wel de meest geschikte plaats om het vijftal adepten-voetbal-ooggetuigeverlaggevers te ontvangen en op hun gemak te zetten. De lijnwerker van den Nederlandschen Omroep straalde een warm en gezellig licht uit, de technicus keek tevreden, draaide af en toe aan zijn telefoonje en maakte een buurpraakje met zijn collega in de controlekamer te Hilversum, aldus schrijft Piet Kaas in „Werken Volk“.

Uit de kleedkamer naast ons klonk soms vroolijk gelach. Daar verkleedden zich de spelers, onbewust van het feit, dat zij straks met hun capriolen op het veld de adepten-verslaggevers tot wanhoop zouden brengen.

Overigens mijn hartelijke deelneming aan het adres van de afdelingen propaganda en sport van den Nederlandschen Omroep, die met hun voetbalverslaggeverswedstrijd den knuppel in het voetbal-hoenderhok gesmeten hebben. Want oeh, laten we er maar eerlijk voor uitkomen, we voelen ons allemaal in staat om een enthousiast ooggetuigeverlag voor de microfoon weg te geven. Als je zou iederen Zondag langs de voetbalvelden zwerft en af en toe zelf nog eens een balletje trapt of op het fluitje blaast, dan moet zo'n verslag toch maar een koud kunstje zijn....

Zoo dachten er velen. En zooals het meestal gaat, wanneer velen zich geroepen voelen...., er blijken altijd maar weinig uitvoerders te zijn.

„Ik heb zelf tien jaar gevoetbald en tegenwoordig als ik geen Zondag meer over moet naar voetballen te kijken. En ik kan heel aardig babbelen ook. Ik zou dan ook graag eens willen proberen of ik geschikt ben voor radio-reporter....“

In dien traant kwamen honderden brieven binnen en de sportafdeling heeft een week lang onder hoogspanning gewerkt om uit deze briefschrijvers de kandidaten te zoeken, die in een wedstrijd in hun district hun capaciteiten kunnen toonen.

En nu zit er een vijftal in de bestuurskamer te luisteren naar de laatste aanwijzingen van iemand, die het klappen van den zweep kent. De meesten zetten er een onverschillig gezicht bij, alsof al die raadgevingen voor hun buurman bedoeld zijn en zij dat gevalletje al vaker bij de hand gehad hebben. Maar luisteren doen ze toch allemaal en „ja“ knikken doen ze ook. In stilte nemen ze elkander eens op, probeeren elkanders krachten te schatten. „Dus, heeren, denkt u er vooral om natuurlijk te spreken en vooral ook opgewekt. En zoo veel mogelijk namen noemen? dus niet voortdurend spreken van den middenvoor van Rood-wit geeft den bal aan den links-binnen, maar de keeper van Groen-Zwart staat op zijn plaats en stompt den bal naar zijn spijl....“, zegt U maar gerust, dat Jansen den bal aan Pietersen kwijt raakt en dat die op Klaasjes doel schiet....!“

En dan gaan we naar boven, waar in den nok van de tribune een glazen hokje met open deur uitnodigend het geheele gezelschap wacht. In het veld staan de spelers al de beenen wat los te trappen, verschenken nog wat aan hun kleeding, leggen een extra knoop in hun schoenveters. Dan verschijnt de scheidsrechter en kan het spel beginnen. Billijkheidshalve hebben wij bij voorbaat uitgemaakt, dat allen een kwartier tijd krijgen om zich voor te bereiden. Dan zal het lot uitmaken, wie beginnen mag en krijgt ieder een kwartier

lang de gelegenheid om zijn krachten te ontplooiën.

De kandidaten trekken een gewichtig gezicht, halen notitieboekjes en potlooden te voorschijn en maken trouw aantekeningen, die straks in een zwak oogenblik redding in den nood kunnen brengen. Nu hebben we even gelegenheid om het vijftal rustig gade te slaan.

De een is vanmorgen vroeg uit Leiden gekomen. Kennelijk een student, een van het sportieve soort, met gele handschoenen en een hoed met een koordje; pijp in den mondhoek geklemd en een Hans Albers-gezicht. Die daar naast hem staat lijkt meer een buitenman. Zoo op het oog niet sportief, althans niet wat zijn kleeding aangaat, maar de sportiviteit zit gelukkig niet in de kleeren, dus de platte pet en hoge schoenen verraden weinig. Nummer drie is het bekende bravour-type? getailleerde jas, hoed achterover en hand in de zij, druk in praten en bewegingen, zoo te zien een zakenman. Nummer vier en vijf bieden weinig te overpeinzen; typen zooals er dertien in een dozijn gaan. Waarschijnlijk zullen zij straks het beste voor den dag komen....

En dan is voor den man met het buiten-gezicht en de hoge schoenen het moment aangebroken om het glazen huisje binnen te treden.

„Luisternaars, meneer X. geeft een ooggetuigeverlag van den wedstrijd Rood-wit tegen Groen-zwart....“

De kandidaat krijgt de microfoon in de hand. Alsof hij niet anders gewend is brengt hij het apparaat naar den mond, alsof hij er in wilde bijten. Maar zoover komt het niet. Rad van tong en met een stentorstem begint hij vlak voor de microfoon te spreken. Dan is er een zachte, maar dwingende hand, die zijn pols grijpt en de microfoon op een veiligen afstand van dien spreektrampet brengt.

En intusschen luistert in Hilversum de jury. Daar zit de onderwijzer met een pijpje tabak naast de typiste, die juist van een gebakje smeekt. De schipper naast haar kauwt nadenkend op zijn pruim en achter hem snuit de moeder van Jantje van den overkant (dat jong doet den ganschen lieven dag niets als voetballen met een tennis-balletje in de straat!) geruchtloos haar verkouden neusje. En allen luisteren met groote aandacht naar de stem, die uit den luidspreker schalt. En zij probeeren aan de hand van die stem een beeld te krijgen van het verloop van den wedstrijd. Straks, als de stem zwijgt, zullen zij het papier nemen, dat voor hen op het tafeltje ligt en dan vullen zij achter den naam van den spreker twee cijfertjes in: één voor het technische verslag en één voor den algemeenen indruk. Doch wat komt er uit den luidspreker....?

„Ach, dat is jammer. Nee.... nou niet treuzelen, Jan... toe nou... ja, schiet... Ach, wat heb je nou aan dat gepingel, nou ben je den bal kwijt...! Daar gaat de linksbuiten van Groen-zwart langs de lijn. Zou hij het halen? Zou hij den bal nog binnen de lijn kunnen houden? Ja het lukt.... hij geeft een voorzet.... nee, jongen.... veel te hard.... daar kan de mid-voor nooit op loopen. Je had een lagen voorzet moeten geven, want de rechts-binnen stond ongedekt. De keeper heeft weer uitgetrapt, maar veel te zacht en slecht geplaatst.... Jullie moeten beter plaatsen jongens....!“

De schipper duwt zijn pruim van links naar rechts. „Jammer, dat die jongens in het veld het niet hooren. Misschien kunnen ze er nog wat van leeren....“, bromt hij.

De tweede kandidaat doet het anders.

„De stand is op het oogenblik 1-0 voor Rood-Wit, maar Groen-Zwart heeft nog lang niet verloren! Als ze dezen wedstrijd winnen, luisternaars, hebben ze twintig punten uit veertien wedstrijden. Rood-Wit heeft dan ook twintig punten, maar die heeft een wedstrijd minder gespeeld. En als dan de Doeltrappers nog hun uitwedstrijd van B.R.C. winnen, staan ze daarmee gelijk en dan....“

„Als mijn jongens zoo rekenden....“, bromt de onderwijzer.

En intusschen loopen de kandidaten in het glazen hokje op de tribune stuk voor stuk een beetje rood aan. De student heeft zijn gele handschoenen uitgedaan en de zakenman wordt wat stiltesjes.

„Is toch een rare gewaarwording. In je gewone doen heb je nooit moeite om uit je woorden te komen, maar als je dat vervloekte ding voor je neus krijgt is het net of je hoofd leeg is. En als je dan geen papertje bij de hand had, zou je nog raar hebben staan stotteren ook. Nee, het valt niet mee....“, dat is de algemeene conclusie, wanneer de spelers de kleedkamers hebben opgezocht en de adepten-verslaggevers de tribune gaan verlaten.

Het is een origineele proef, die de Nederlandsche Omroep bezig is te nemen. En heel wat critici van vroeger, zullen nu met heel andere gedachten de ooggetuigeverlagen beluisteren, die Zondagavond door den luidspreker klinken. En menigmaal zal het hun nog de verzuiching doen slaken: „Het lijkt zoo eenvoudig, maar... het valt toch niet mee....!“

GOLF

Nieuws uit onze Golfwereld

Na enkele maanden rust in het „stille“ wintersseizoen komen onze golfspelers en -speelsters volgende maand weer voor het eerst weer in wedstrijden uit. De Winterwedstrijden worden voortgezet met de twee laatste wedstrijden in de beide series van vier, resp. voor dames en heren. Deze wedstrijden gaan telkens over 36 holes medalplay en er spelen steeds onze beste speelsters en spelers in uit te komen. De Nederlandsche golfwereld heeft een ernstig verlies geleden, doordat men niet meer de beschikking heeft over de banen van de Hangehe, Kennemer en Noordwijksche G.C. Niet alleen is daardoor de speelgelegenheid voor de talrijke leden van deze clubs verdwenen, maar ook als wedstrijdterrein zullen deze prima banen worden gemist.

Daarom is de eerste Winterwedstrijd van dit jaar vastgesteld op de wat excentrisch gelegen baan van de Noord-Brabantsche G.C. „Toxandria“. De reis er heen is onder de huidige omstandigheden niet zoo gemakkelijk, maar de uitstekende baan, sedert enkele jaren tot 18 holes van prima kwaliteit vergroot, zal veel vergoeden.

De wedstrijddata luiden:

4 April: 3e heren-winterwedstrijd op G.C. Toxandria (Breda); 8 April: 3e dames-winterwedstrijd op de U.G.C. de Pan (Huis ter Heide); 18 April: 4e heren-winterwedstrijd op de Hilversumsche G.C.; 22 April: 4e dames-winterwedstrijd op de Hilversumsche G.C.

Nationale wedstrijden te Amsterdam.

De Nationale wedstrijden voor dames en heren, welke als matchplay worden verwerkt, zijn steeds een hoogtepunt van het seizoen en staan met een kampioenschap gelijk. Dit jaar geniet de Amsterdamsche G.C. de eer deze wedstrijden te mogen organiseren op haar baan te Duivendrecht, welke men binnenkort weer in goeden toestand hoopt te hebben.

Dit tornooi zal van 12 tot 14 Juni a.s. — de Pinksterdagen — worden verwerkt en het zal een „topie“ in het Amsterdamsch golfseizoen worden.